Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | *Ἀθῆναι, 15 Μαΐου 1937* | *Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 24*

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ τὸ φαΐ τοῦ κύρ-Γιάννη δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου, καὶ γενικὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ βαρυέται αὐτὸ τὸ ταξίδι, σὰν καλομαθημένο παιδὶ κι' ἀσυνήθιστο σὲ κόπους καὶ σὲ ταλαιπωρίες. Ἐπειδὴ ὅμως ἀγαποῦσε τὸν Μάριο, δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ τὴ δυσαρέσκειά του, προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ φαίνεται κι' εὐχαριστημένος.

Ἀπεναντίας, ὁ Μάριος ἦταν ἀληθινὰ εὐχαριστημένος καὶ φαιδρότατος. Ἀνάπνεε μὲ ἡδονὴ τὸν πρωϊνὸ ἀέρα καὶ περπατοῦσε ξεκούραστος καὶ ζωηρός. Γιατὶ ἐπλησίαζε ὁλοένα στὴν πατρίδα του καὶ στὸ πατρικό του σπίτι.

Ἀφοῦ περπάτησαν κάμποση ὥρα, εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὸ καμπαναριὸ ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ πίσω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ λόφο. Προχώρησαν ἀκόμα λίγο κι' εἶδαν δυὸ ἐργάτες ποὺ διόρθωναν τὸ δρόμο καὶ τὸν ἔστρωναν μὲ χαλίκια. Ἀλήθεια, ὁ δρόμος σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ φτιασθῇ κι' ἦταν ὅλο λάκκους κι' ἐπειδὴ εἶχε βρέξει τὶς τελευταῖες ἡμέρες, οἱ λάκκοι αὐτοὶ ἦταν γεμᾶτοι νερά, σχημάτιζαν βάλτους, κι' ἔπρεπε νὰ πηγαίνῃ κανεὶς βῆμα-βῆμα καὶ νὰ προσέχῃ ποῦ πατᾷ.

Ὁ Μάριος, ὁ Μοντανῆς κι' ὁ Δουμποδᾶνος εἶχαν περάσει τὴν κακοτοπιά, ἀλλ' ἄξαφνα ἄκουσαν πίσω τους τὸ Σαιζάνη νὰ φωνάζῃ καὶ γύρισαν.

Ὁ φίλος τους εἶχε σηκώσει τὸ πανταλόνι του ὡς τὰ στραγάλια καὶ περπατοῦσε μὲ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὰ κομψά του παπούτσια. Οἱ ἐργάτες ἦταν συνηθισμένοι νὰ βλέπουν χωριᾶτες νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ πατοῦν πλάτς-πλοῦτς μέσα στὰ νερὰ χωρὶς νὰ τοὺς νοιάζῃ καθόλου. Βλέποντας λοιπὸν τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κύριο μὲ τὸ ἀνασηκωμένο πανταλόνι νὰ προσέχῃ τόσο πολὺ μὴ βρέξῃ τὰ παπούτσια του, παραξενεύθηκαν. Τί ἀστεῖος ποὺ ἦταν! Ἄφησαν τὴ δουλειά τους καὶ τὸν κοίταζαν χαμογελώντας κοροϊδευτικά.

Ὁ Σαιζάνης τὸ παρατήρησε καὶ πειράχθηκε· κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χαρίζουν κάστανα, στάθηκε καὶ τοὺς κοίταζε κι' αὐτὲς περιφρονητικά. Ἡ στάση αὐτή, ποὺ ἦταν σὰν πρόκληση, ἐξερέθισε φυσικὰ τοὺς ἐργάτες. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε δυνατά:

— Ψυχούλα μου! Τὸ ἀρχοντόπουλο φοβήθηκε μὴ λασπώσῃ τὸ βρακάκι του καὶ τὸ γύρισε. Ἔ, βέβαια, ἁμαρτία θᾶταν νὰ τοῦ λερωθῇ.

«Τὸ γραφικὸ σπιτάκι τοῦ χωριοῦ φαινόταν τώρα ἄσπρο ἀνάμεσα σὲ πρασινάδες». (Σελ. 204, στ. β')

—Ἐμένα μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ ἄλλος ἐργάτης, πῶς τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ ὡραῖα του παπουτσάκια. Τὸ τσαμένο . .

Γέλασαν δυνατὰ κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ ξαναρχίσουν τὴ δουλειά τους. Ὁ Σαιζάνης ὅμως, χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του, τοὺς ἐφώναξε:

—Ἔ, τοῦ λόγου σας! γιὰ νὰ σᾶς πῶ! Ποιὸς σᾶς ρώτησε καὶ καθόσαστε καὶ φαφλατίζετε; Ἡ δουλειά σας εἶναι νὰ στρώνετε χαλίκια. Λοιπὸν τὴ δουλειά σας!

Οἱ ἐργάτες στάθηκαν καὶ κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὰ νἄλεγαν: «Μωρέ, χαρὰ στὸ τουπέ! εἶδες γλωσσαίτσα τὸ γιανίαρο;». Μὰ βέβαια ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ χωνέψουν. Κι' ὁ μεγαλύτερος εἶπε:

— Τὸ ἀρχοντόπουλο ἔχει δίκιο! Ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας. Νὰ λοιπόν!

Κι' ἀμέσως πῆρε μιὰ φτυαριὰ χαλίκια καὶ τὰ πέταξε μὲ ὁρμὴ καὶ θυμὸ μέσα σ' ἕνα λάκκο γεμᾶτο νερό, ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Σαιζάνη.

Τὸ παιδὶ πιτσιλίσθηκε ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι καὶ τὰ ροῦχα του ἔγιναν ἐλεεινά, γιατὶ τὰ νερὰ ποὺ τινάχτηκαν ἐπάνω του δὲν ἦταν καθόλου καθαρά, παρὰ σωστὸς βοῦρκος.

Ἀναπήδησε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ κι' ἐφώναξε:

— Μπά, τοὺς ἀχρείους!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἄκουσαν οἱ φίλοι του καθαρὰ καὶ γύρισαν νὰ ἰδοῦν μὲ ποιοὺς τὰ εἶχε.

Μὰ κι' ὁ ἐργάτης ποὺ εἶχε βρέξει τὸν Σαιζάνη, ἀκούγοντας τὴ βρισιά, ἔτρεξε κοντά του καὶ σήκωσε τὸ χέρι ἕτοιμος νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ὁ Δουμποδᾶνος τότε, μὲ δυὸ πηδήματα, βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἐργάτη καὶ, πρὶν αὐτὸς κατεβάσῃ τὸ χέρι του νὰ χτυπήσῃ τὸν Σαιζάνη, τοῦ δίνει μιὰ γροθιὰ καὶ τὸν ρίχνει μέσα στὸ βοῦρκο.

Ὁ ἄλλος ἐργάτης ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸ σύντροφό του, ἀλλὰ βρέθηκαν μπροστά του ὁ Καπάνης κι' ὁ Μοντανῆς, ἕτοιμοι κι' αὐτοὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ φίλο τους.

Ὁ ἐργάτης τάχασε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ πρῶτος βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο λουτρὸ ποὺ εἶχε κάνει χωρὶς νὰ θέλῃ. Φαινόταν ντροπιασμένος καὶ σὰν νἀποροῦσε πῶς ἕνα παιδὶ μπόρεσε νὰ τὸν ρίξῃ μὲ μιὰ γροθιὰ ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔρριξε. Καὶ καθὼς τὸν ἐκοίταζε ὁ ἄλλος, σὰ νὰ τὸν ρωτοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, ὁ βρεμμένος μουρμούρισε:

—Ἄσ' τα νὰ πᾶν στὸ διάβολο, τὰ παλιόπαιδα!

Ἔκανε ποὺ λένε «τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία». Τάχα πῶς δὲν καταδεχόταν νὰ τὰ βάλῃ μὲ παιδιά, πῶς τὰ περιφρονοῦσε. Μὰ ἦταν γιατ' εἶχε καταλάβει πῶς δὲν θὰ τἄβγαζαν πέρα μὲ τὸ χεροδύναμο ἐκεῖνον παίδαρο καὶ μὲ τοὺς φίλους του, ποὺ ἂν καὶ μικρότεροι «τὸ δέμας», φαίνουνταν τὸ ἴδιο γενναῖοι «μαχηταί».

Ὁ Σαιζάνης πέρασε μπροστά. Ἔ, δὲν ἦταν πιὰ καὶ τόση. Ἀνάγκη νὰ περπατῇ μὲ προσοχὴ μὴ λερώσῃ τὰ παπούτσια του . . . Καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους:

— Καὶ τώρα δρόμο! ἐδῶ δὲν ἔχουμε νὰ κάμουμε ἄλλο τίποτα.

Οἱ τέσσαρες μικροὶ πεζοπόροι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Ὁ Μάριος ὅμως γύριζε κάθε τόσο καὶ κοίταζε πίσω του μὲ ἀνησυχία.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι· τί φοβᾶσαι;

— Δὲν μοῦ παραρέσουν αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀφήσαμε πίσω μας, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος. Ἔξερω κι' ἐγὼ τί κακὸ μπορεῖ νὰ μᾶς κάμουν, γιὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθοῦν; Ἂς τρέξουμε λίγο, νὰ φτάσουμε πιὸ γρήγορα στὰ σπίτια ἐκεῖνα ποὺ φαίνουνται ἐκεῖ πέρα.

Ὁ Δουμποδᾶνος κι' ὁ Σαιζάνης βρῆκαν φρόνιμη τὴ συμβουλή. Μόνο ὁ Μοντανῆς εἶχε ἀντιρρήσεις. Δὲν ἤθελε νὰ δείξουν πῶς φοβοῦνται. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρέχουν—ἢ μᾶλλον νὰ περπατοῦν μὲ βῆμα γοργό—θέλοντας καὶ μὴ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

— Κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμα, εἶπε ὁ Μάριος. Νὰ μὴ σταθοῦμε στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ στὸ τελευταῖο.

—Ἄ, μὰ τόσες προφυλάξεις εἶναι περιττές! φώναξε ὁ Δουμποδᾶνος ποὺ ἡ κοιλιά του ἔπαιζε ταμπουρά. Θὰ φᾶμε ὅπου πρωτοβροῦμε.

—Ἄκου ποὺ σοῦ λέω! ἐπέμεινε ὁ Μάριος. Ἡ φρόνηση δὲν εἶναι ποτὲ περιττή.

Ἔφτασαν τελοσπάντων στὸ χωριὸ καὶ, κατὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ Μαρίου, μπῆκαν στὸ τελευταῖο του ξενοδοχεῖο. Δηλαδὴ ὁ ἰδιοκτήτης του τὸ ἔλεγε «ξενοδοχεῖο», ἦταν ὅμως ἕνα περίεργο κρᾶμα ἀπὸ μαγέρικο, ταβέρνα, μπακάλικο, φαρμακεῖο, βιβλιοπωλεῖο καὶ ψιλικατζίδικο—ἕνα «λίγο ἀπ' ὅλα», ὅπως συχνὰ βλέπει κανένας στὰ χωριά. Στὴν ἀσβεστόχριστη πρόσοψη, μὲ μεγάλα γαλάζια γράμματα, ἔγραφε:

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ!

Γιατὶ Νικόλα Ἀγκούρη ἔλεγαν τὸν διευθυντή—ἔ, ἂς τὸν ποῦμε «διευθυντὴ» γιὰ νὰ μὴ τοῦ κακοφανῇ . . .

Οἱ φίλοι μᾶς ἐκάθησαν στὴν ἰσόγεια σάλλα μὲ τὰ ξύλινα σκαμνιὰ καὶ τραπεζάκια, κι' ἀμέσως ὁ κὺρ-Νικόλας τοὺς ἐπλησίασε.

—Τί διατάζουν οἱ κύριοι; τοὺς ρώτησε μὲ μεγαλοπρέπεια.

— Ψωμί, τυρί, κανένα φροῦτο καὶ κρύο νερό, εἶπε ὁ Δουμποδᾶνος. Μὰ γρήγορα!

—Πῶς; ἔχω κι' ὄρνιθα βραστή, καὶ κοτόπουλα ψητά, καὶ αὐγὰ φρεσκότατα, καὶ κρασὶ πρώτης. Δὲν θέλετε τίποτ' ἀπ' αὐτά;

—Ὄχι, ὄχι! μόνο ὅ,τι σοῦ εἴπαμε.

Ἔπρεπε, βλέπετε, νὰ κάνουν οἰκονομία γιὰ νὰ τοὺς φτάσουν τὰ λεπτά τους, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐζήτησαν φαγητὰ ποὺ θὰ ἐκόστιζαν· ἂν καὶ θὰ τὰ ἔτρωγαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση—ἐννοεῖται!

Ὡστόσο ἐχόρτασαν καὶ μὲ τὸ ψωμοτύρι, ἔφαγαν καὶ σταφύλια, ἤπιαν καὶ κρύο-κρύο νερό, ποὺ ἄξιζε ὅλα τὰ κρασιὰ τοῦ κόσμου· ἔπειτα ὁ Μοντανῆς πῆγε στὸ παγκάρι ὅπου καθόταν ὁ κὺρ-Νικόλας γιὰ νὰ πληρώσῃ.

— Τί σοῦ χρωστᾶμε; τὸν ρώτησε.

— Τέσσερα φράγκα καὶ πενήντα! ἐδήλωσε μὲ τὴν ἴδια μεγαλοπρέπεια ὁ διευθυντής. (Ἐκεῖνο τὸν καιρό, καὶ τόσα ποὺ ζήτησε ἦταν πολλά).

—Ὁρίστε! δός μου τὰ ρέστα, εἶπε ὁ Μοντανῆς.

Καὶ πέταξε στὸ παγκάρι ἕνα χρυσὸ εἰκοσόφραγκο.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΤΣΑΚΩΜΑΤΑΚΙΑ

—Καλέ, γιατὶ ἤρθες δὲν μᾶς λές;
Ὄρεξη νὰ σὲ δῶ δὲν εἶχα ἐγὼ ἡ Μαρίτα
Γεννήθηκες μονάχα γιὰ νὰ κλαῖς.
—Ἀπὸ τὴ ζήλεια σου τὸ λές, φαρμακο-[μύτα.

—Μμμμμ. . Κάνεις τὸ σπουδαῖο καὶ [κρανό,
Μὰ μοῦρχεται νὰ σὲ τσιμπήσω, φαγομάρα
Μὲ πιάνει σὰν σὲ βλέπω ἐδῶ στὸ λιχανό.
—Γιατὶ εἶσαι ἡ σπουδαιότερη ζηλιάρα!

—Σοῦ κάνουν γέλια καὶ χαρές,
Σοῦ φέρνουν στρατιωτάκια καὶ ἀλόγατα,
Καὶ σὺ εἶσαι ἕνας μεγάλος τζερεμές.
—Ἐσὺ μονάχα τὸ νομίζεις. . . ζηλια-[ρόγατα!

—Τί κάνεις; Ξέρεις νὰ μιλήσεις στὰ σω-[στά;
Ξέρεις νὰ παίξεις λίγο σὰν ἀγόρι;
Τὸ δάχτυλό σου τρῶς, καὶ κάνεις σαματᾶ
—Θἀρχίσω νὰ μιλῶ· καὶ θὰ γενῇς βα-[πόρι.

—Καλά. Ἔχω μιὰ ἰδέα σοβαρή:
Ἔλα νὰ κάνουμε κι' οἱ δυὸ τὸ «φίλι-[φίλι»
Εἴμαστε ἀδέρφια καὶ κανεὶς νὰ μᾶς χω-[ρίσῃ δὲν μπορεῖ...
Καὶ νά, φιλιοῦνται καὶ τὰ δυὸ χείλη μὲ [χείλη . .

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΡΑΒΔΟΣΚΟΠΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΠΟΤΕ, ποὺ σᾶς μίλησα γιὰ τὰ «πνευματιστικὰ» φαινόμενα, ἀνάφερα καὶ τοὺς «ραβδοσκόπους», ποὺ μποροῦν νὰ διατεθάνουνται καὶ νἀνακαλύπτουν ὑπόγειες πηγές, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου «ραβδιοῦ» ποὺ κρατοῦν ὅταν ψάχνουν. Περισσότερα δὲν σᾶς εἶπα τότε, γιατὶ καὶ δὲν ἤξερα. Τώρα ὅμως ποὺ διάβασα ἕνα βιβλίο ποὺ βγῆκε τελευταῖα—τὰ «Ὑδραυλικὰ» τοῦ κ. Π. Δοπρέστη—ἔμαθα καὶ τί λογῆς εἶν' αὐτὸ τὸ «ραβδί» καὶ μὲ ποιὸ τρόπο τὸ μεταχειρίζουνται οἱ «ραβδοσκόποι»: Ἔχει δυὸ σκέλη ἑνωμένα σὲ σχῆμα λάμβδα ἢ διαβήτη. Τὰ σκέλη αὐτὰ εἶναι ἐλαστικά, καμωμένα ἢ ἀπὸ λεπτὸ ξύλο ἢ ἀπὸ κόκκαλο ἢ ἀπὸ μέταλλο. Ὁ «ραβδοσκόπος», μὲ τοὺς ἀγκῶνες κολλημένους στὰ πλευρά του καὶ μὲ τὰ μπράτσα ἁπλωμένα ἐμπρὸς ὁριζόντια, κρατεῖ μὲ τὸ δείχτη καὶ μὲ τὸν ἀντίχειρα κάθε χεριοῦ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ διαβήτη ἢ τοῦ λάμβδα ποὺ εἴπαμε, στηρίζοντας καὶ τὰ μεσαῖα δάχτυλα κάθε χεριοῦ στὴ μέση σχεδὸν κάθε σκέλους. Ἔτσι τὸ «ραβδὶ» εἶναι τεντωμένο ἐλαφρὰ καὶ μένει ἀκίνητο. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ὁ «ραβδοσκόπος» περνᾷ ἀπὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ὑπογείως νερό, τὰ μεσαῖα του δάχτυλα πιέζουν ἄθελα, ἀσυναίσθητα, τὰ δυὸ σκέλη, καὶ τὸ «ραβδὶ» κουνιέται, γυρίζει. Εἶναι τὸ σημάδι. Ἂν σκάψουν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, θὰ βροῦν νερό, πηγάδι, πηγή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «ραβδοσκόπους», ὑπάρχουν καὶ «ἐκκρεμοσκόποι». Αὐτοί, ἀντὶ γιὰ ραβδί, κρατοῦν ἕνα «ἐκκρεμὲς»—σπάγγο μὲ βαρίδι στὴν ἄκρη—πού, καθὼς περπατοῦν, κουνιέται πέρα-δῶθε. Ὅταν ὅμως περνοῦν ἀπὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει νερό, τὸ «ἐκκρεμὲς» ἀλλάζει ἀπότομα ρυθμὸ κι' ἀρχίζει νὰ κουνιέται περιστροφικά, νὰ κάνῃ γύρους. Εἶναι πάλι τὸ σημάδι. Σκάφτουν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ βρίσκουν τὴν πηγὴ ποὺ «σημείωσε» ὁ «ἐκκρεμοσκόπος».

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου, στηριζόμενος στὴν ἔρευνα ποὺ ἔκαμαν διάφοροι ἐπιστήμονες, ἰσχυρίζεται πὼς οἱ «ραβδοσκόποι» κι' οἱ «ἐκκρεμοσκόποι» εἶναι ὅλοι ἀγύρτες, τσαρλατάνοι ποὺ χρηματίζουνται «εἰς βάρος τῶν εὐπίστων». Οὔτε τὸ «ραβδί» τους, λέει, οὔτε τὸ «ἐκκρεμὲς» κουνιοῦνται ποτὲ μονάχα, ἀπὸ τὴ μυστηριώδη ἐπίδραση ποὺ ἔχει τὸ νερὸ στὸ νευρικό τους σύστημα. Ἀλλὰ τὰ κουνοῦν οἱ ἴδιοι, μὲ τὴ θέλησή τους — καὶ μὲ τὴν πονηριά τους — κάθε φορὰ ποὺ περνοῦν ἀπὸ μέρος ὅπου ἡ πεῖρα τους, πεῖρα ἁπλῶν «πηγαδάδων», τοὺς λέει πὼς ὑπάρχει νερό. Γιατὶ τὸ «ἐκκρεμὲς» μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ κάνῃ γύρους μὲ μιὰ ἰδιαίτερη—καὶ πολὺ συνειδητὴ βέβαια—κίνηση τῆς παλάμης· κι' ὁ διαβήτης, πάλι, γυρίζει, ὅταν τὰ μεσαῖα δάχτυλα, ποὺ ἀγγίζουν τὰ τεντωμένα του σκέλη, τὰ πιέσουν πιὸ δυνατά. Ἄλλωστε πολλὲς φορὲς οἱ «ραβδοσκόποι» κι' οἱ «ἐκκρεμοσκόποι» γελιοῦνται· σημειώνουν νερὸ ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνασκαφὴ δείχνει πὼς δὲν ὑπάρχει οὔτε στάλα. Μερικοὺς κιόλα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγύρτες τοὺς τριγύρισαν μὲ δεμένα μάτια, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν. Καὶ συνέβαινε τὸ ἀστεῖο, νὰ σημειώνουν νερὸ σ' ἕνα μέρος τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τοὺς περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ νὰ μὴ σημειώνουν τὴ δεύτερη ἢ τὴν τρίτη! Καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἐπιστήμης—τῆς Μηχανικῆς καὶ τῆς Ὑδραυλικῆς—εἶναι πὼς δὲν πρέπει νὰ στηριζόμαστε, γι' ἀνακάλυψη πηγῶν, σὲ «ραβδοσκόπους» κι' ἐκκρεμοσκόπους».

Ἀπεναντίας, ἡ ἐπιστήμη τῶν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν ἰσχυρίζεται πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι προικισμένοι πραγματικῶς μ' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ἰδιότητα, δηλαδὴ νὰ βλέπουν ἢ νὰ αἰσθάνουνται τὸ νερὸ ποὺ ὑπάρχει ἀθώρητο στὰ βάθη τῆς γῆς, σὰ μὲ τηλεόραση ἢ διαίσθηση. Ὑποθέτω πὼς καὶ τὰ δυὸ μέρη ἔχουν δίκιο. Γιατὶ κι' οἱ «ραβδοσκόποι» εἶναι ἕνα εἶδος μ έ ν τ ι ο υ μ. Κι' ὅπως ὑπάρχουν ἀληθινὰ καὶ ψεύτικα, εἰλικρινῆ καὶ κατεργάρικα μ έ ν τ ι ο υ μ, ἔτσι καὶ πολλοὶ ραβδοσκόποι θὰ εἶναι ἀγύρτες, καὶ τσαρλατάνοι, μὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ καλόπιστοι, εἰλικρινεῖς, πού, γιὰ νἀνακαλύπτουν τὸ νερό, μεταχειρίζουνται ἁπλῶς τὴ μυστηριώδη τους ἰδιότητα, καὶ ποὺ ἂν ἀκόμα κούνοῦν οἱ ἴδιοι τὸ μηχάνημά τους, τὸ κάνουν ἀθέλητα κι' ἀσυναίσθητα, ἀπὸ τὴν ἐπίδραση μόνο τοῦ νεροῦ κάτω ἀπ' τὸ ἔδαφος ποὺ πατοῦν. Κι' αὐτά, βλέπετε, τὰ φαινόμενα, ἂν καὶ ἀνεξήγητα, εἶν' ἐπιστημονικῶς ἐξακριβωμένα. Ἔπειτα, θἄταν ἀδύνατο ἡ ἀγυρτεία νὰ δημιουργήσῃ ραβδοσκόπους. Οἱ πρῶτοι θἄταν ἀληθινοί, κι' αὐτοὺς θὰ μιμήθηκαν κατόπι οἱ ἀγύρτες.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'.

Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς Ἀσπρομάλλης, τὸ χαριτωμένο ἀρνάκι, παρουσιάσθηκε κουρεμένος. Αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Ὅλα τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς, μὰ καὶ τὰ τετράποδα τοῦ στάβλου, ἔτρεξαν νὰ τὸ ἰδοῦν.

Κι' ἄρχισε τὸ σούσουρο.

— Γιατὶ κουρεύτηκε ἔτσι; ρώτησε ἡ Ἀσπρούλα.

— Ξέρω κι' ἐγώ; εἶπε ἡ Σεινάμενη. Φαίνεται πὼς θὰ τὸ ζέσταιναν τόσα μαλλιά.

— Μπά! μὰ δὲν εἶναι ἀκόμα καλοκαίρι, εἶπε ἡ Μακρόλαιμη. Ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας ὑποφέρεται, καὶ τὴ νύχτα μάλιστα κάνει κρύο.

—Ἐγὼ λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ, εἶπε ὁ Γκρινιάρης. Εἶναι τώρα μόδα νὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους.

—Ἄ! ἔκαμε ἡ Ἀσπρούλα. Καὶ τὰ φτερά τους;

— Καὶ τὰ φτερά τους βέβαια! Ἐγὼ εἶδα στὴ χώρα πολλὰ πουλιὰ μὲ ψαλλιδισμένα φτερά.

Τὸ παραδέχθηκαν. Θὰ ἦταν μόδα, δὲν ἐξηγιόταν ἀλλοιῶς. Μόνο ὁ Πασᾶς ὁ γάλος δὲν θέλησε νὰ τὸ παραδεχθῇ.

— Τί μόδα μοῦ ψάλλετε κεῖ; φώναξε. Αὐτὸ τὸ λένε κ ο ύ ρ ε μ α. Ἔτσι τὸ ξέρω ἐγώ. Γλού, γλού, γλού!

Κι' ἀπομακρύνθηκε θυμωμένος. Μὰ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τετράποδα δὲν ἄκουσαν. Σώνει καὶ καλά, τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν φτερῶν ἦταν μόδα. Καὶ θέλησαν νὰ γίνουν τῆς μόδας κι' αὐτά. Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἄρχισαν νὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους ἢ τὰ φτερά τους!

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ**

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

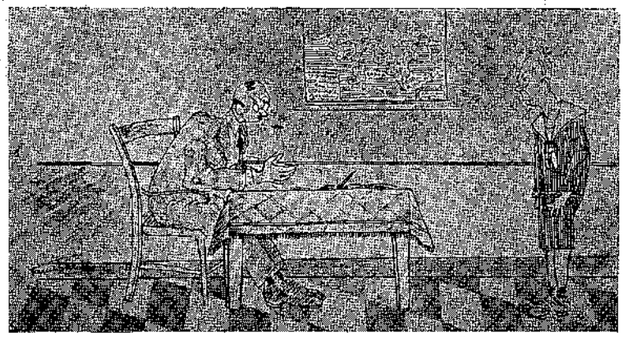

Ὁ Δάσκαλος.—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, ποιὸ ζῶο προσκολλᾶται περισσότερο στὸν ἄνθρωπο;
Ὁ Μαθητής.—Ἡ βδέλλα, κύριε.

[Σύνθεση καὶ λόγια τοῦ Ταγχέϋζερ]

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ ἀέρας εἶναι πολὺ καθαρὸς μόλο ποὺ ἔχει ἀρκετὴ ὑγρασία. Στὸν οὐρανὸ λάμπουν ἄπειρα ἄστρα. Ὁ ἀστρονόμος ἀναγνωρίζει ὅλα τὰ γνώριμα συμπλέγματα ὅσα ἔχουμε συνειθίσει νὰ θαυμάζουμε ἀπὸ τὴ Γῆ μας τὶς ξάστερες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκαλεῖ ξεχωριστὰ τὴν προσοχή τους καθὼς καὶ τοῦ Ἀνδρέα, ὡς καὶ τοῦ Βαρνάβα ἀκόμη ποὺ συνῆλθε καὶ κατάφερε νὰ συρθῆ ὡς ἔξω, εἶναι οἱ δυὸ δορυφόροι τοῦ πλανήτη, ποὺ τρέχουν γύρω-γύρω του κυνηγώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος. Ὁ Φόβος, ταχύτερος, φθάνει τὸν ἀντίζηλό του καὶ ὕστερα τὸν προσπερνάει καὶ χάνεται στὸν ὁρίζοντα. Ἂν οἱ δυὸ φίλοι ἔμεναν ἔξω ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ στερέωμα, θὰ μποροῦσαν σὲ λίγες ὧρες νὰ ξαναϊδοῦν τὸν Φόβο νὰ ξεπροβάλλη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά. Ἡ κίνηση τοῦ δορυφόρου αὐτοῦ εἶναι τόσο γρήγορη, ὥστε κάνει τὸν γύρο τοῦ Ἄρη μέσα σὲ ἑπτὰ ὧρες καὶ τριαντάννέα λεπτά. Ὁ Δεῖμος ὅμως χρειάζεται ἕνα ὁλόκληρο ἡμερονύκτιο καὶ ἐπὶ πλέον ἕξη ὧρες καὶ δεκαοκτὼ λεπτά. Καὶ πάλι ὅμως, τί εἶναι αὐτὸ μπροστὰ στὶς εἰκοσιεπτὰ ἡμέρες, ἑπτὰ ὧρες καὶ σαραντατρία λεπτὰ ποὺ χρειάζεται ὁ δικός μας δορυφόρος γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν τροχιά του γύρω ἀπὸ τὴν Γῆ;

Ἂν οἱ δυὸ ἀστρονάυτες ἔμεναν στὸ ὕπαιθρο ὅλη τὴ νύχτα, εἴπαμε. Μὰ σὲ λίγο δὲν αἰσθάνονται πιὰ καμμιὰ διάθεση νὰ μείνουν ἔξω. Τὸ κρύο τοὺς τρυπάει τὰ κόκκαλα.

— Καλέ, κάνει τούρτουρο, λέει ὁ Βαρνάβας.

— Ναί, ἂς γυρίσουμε γρήγορα στὴ βολίδα, συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἐρρῖκος ποὺ τὰ δόντια του χτυποῦν ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ μόλις μπαίνουν μέσα, εἶναι νὰ κοιτάξουν τὸ θερμόμετρο. Κι' ἀλήθεια, δείχνει 20ο κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.

— Κι' ἔχετε ὑπ' ὄψι σας πὼς κατεβήκαμε κοντὰ στὸν Ἰσημερινό, λέει ὁ Ἐρρῖκος. Φαντάσου τί θὰ τραβούσαμε ἂν πέφταμε κατὰ τὸν Βόρειο ἢ Νότιο Πόλο!

—Ἄκουσε, Ἐρρῖκο, λέει ὁ Ἀνδρέας· αὔριο, ὅταν βγεῖ ὁ ἥλιος, θὰ κάνη δίχως ἄλλο περισσότερη ζέστη. Μιὰ καὶ οἱ μέρες καὶ οἱ νύχτες ἀκολουθοῦν ἐδῶ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ὅπως καὶ στὴ Γῆ, καὶ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ ξαναρχίσουμε πάλι τὴν κανονικὴ ζωή μας: Ἂς πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε. Αὔριο μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ κάνουμε τὶς ἐξερευνήσεις μας.

***

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ πρῶτος ποὺ σηκώνεται εἶναι ὁ Βαρνάβας. Ἡ ἰδέα πὼς θὰ βγῆ ἔξω τὸν κρατάει σὲ συγκίνηση, σὰν παιδὶ ποὺ ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη ἐκδρομή. Χαίρεται ἀκόμη ποὺ βλέπει τὸν οὐρανὸ ἀπὸ μαῦρος νὰ ξανοίγη σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ γίνεται τριανταφυλλίς, *ὅπως καὶ στὴ Γῆ.* Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ κι' ὁ ἥλιος, μόλις βγαίνει, λάμπει ὁλόχρυσος καὶ μὲ τὶς ἀκτῖνες του φωτίζει ὅλα γύρω του. Πάει πιὰ ὁ νυχτιάτικος ἐκεῖνος ἥλιος καὶ ἡ μεσημεριανὴ νύχτα ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ συνειθίση σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ του. Τὸ μόνο ποὺ τὸν στενοχωρεῖ εἶναι πὼς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου τοῦ φαίνεται πιὸ μικρός. Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς ἦταν τὸ φεγγάρι, τὸ γήϊνο φεγγάρι, μὰ σὲ λίγο τὸ κίτρινο χρῶμα του καὶ ἡ εὐχάριστη θαλπωρὴ ποὺ σκορπίζει τὸν πείθουν γιὰ τὸ λάθος του. Ἂς εἶναι, καὶ μικρότερος καὶ λιγότερο ζεστὸς ὁ ἥλιος δὲν παύει νὰ εἶναι ὁ ζωοδότης καὶ στὸν Ἄρη ὅπως καὶ στὴ Γῆ.

Ὁ Βαρνάβας ξυπνάει τὸν Ἐρρῖκο καὶ τὸν Ἀνδρέα, τοὺς σερβίρει τὸ πρωϊνό τους, καὶ ὕστερα οἱ τρεῖς τους μαζὶ βγαίνουν γιὰ ἐξερεύνηση. Τώρα καταλαβαίνουν γιατὶ χθὲς δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν καὶ τὰ πόδια τους κολλοῦσαν στὴ γῆ. Γιατὶ βρίσκονται μέσα σ' ἕνα βαλτότοπο σπαρμένον ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ θάμνους ποὺ μοιάζουν σὰν βοῦρλα, ἀλλὰ ἔχουν χρῶμα κοκκινωπό, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε φύλλα οὔτε λουλούδια, παρὰ μόνον κοτσάνια. Ὅταν περνοῦν κοντὰ ἀπὸ κανένα τέτοιο θάμνο, τὰ μακριὰ κοτσάνια του τοὺς φθάνουν ὡς τοὺς ὤμους.

—Ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι ἔτσι, τότε μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ μποῦμε σὲ τόσα βάσανα γιὰ νὰ πέσουμε ἐδῶ πέρα!

Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει βέβαια πὼς αὐτὸς ποὺ ξεστόμισε τοῦτα τὰ λόγια εἶναι ὁ Βαρνάβας. Μὰ γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι, πρέπει νὰ ποῦμε πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐκδήλωνε ὄχι μονάχα τὶς δικές τους σκέψεις, μὰ καὶ τῶν δυὸ συντρόφων του.

Ὡστόσο, ἀφοῦ περπάτησαν σχεδὸν μιὰ ὥρα, ἔφθασαν τέλος στὴν ἄκρη τοῦ βάλτου. Γύρω τους ἁπλωνόταν μιὰ ἐπίπεδη ἔκταση ποὺ ἔμοιαζε μὲ λιβάδι. Τὸ γρασίδι ἐδῶ εἶναι πυκνὸ καὶ φουντωτό, ψηλὸ καὶ λεπτὸ καὶ μπερδεμένο. Τὰ φύλλα μπερδεύουνται καὶ πλέκουνται μεταξύ τους. Εἶναι κόκκινα κι' αὐτά. Δίχως ἄλλο τὸ κόκκινο χρῶμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν Ἄρη περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους γίνεται πιὸ στερεὸ καὶ μποροῦν νὰ περπατοῦν κανονικά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ)

Γιατρός, τὸν χτυπᾶ φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ βαδίζουν καὶ οἱ δυὸ πρὸς τὴν ἔξοδο.—Τὸ ἀργότερο μέχρι τοῦ Σαββάτου, θὰ κανονίσω τὸ λογαριασμό μου. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου. Μείνετε ἥσυχος. Καὶ πάλι σᾶς ζητῶ συγγνώμη, κύριέ μου.

(*Ὁ Ἐπισκέπτης, φεύγει*).

Σκηνὴ ΙΑ'

Γιατρός.—Δὲν εἶναι προκοπὴ μαζί σου, παιδί μου. Εἶσαι ἀπελπισία. Μὰ τὸ Θεὸ δὲν ὑποφέρεσαι. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω μαζί σου. Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ. Θὰ μὲ κάνεις νὰ σὲ διώξω. Θὰ σὲ στείλω πίσω στὸ χωριό.

Γιάννης.—Ἀχ! (*Γονατίζει*). Ἀφέντη μου, χρυσέ μου ἀφέντη, μὴ γιὰ τὸ Θεό! Μὴ μοῦ τὸ κάνεις αὐτὸ τὸ κακό. Δὲν ξέρεις τί ὡραῖα περνάω δῶ πέρα. Τρώω, πίνω, τί ἄλλο θέλω; Σ' ἀγαπῶ καλύτερα ἀπὸ τὴ μάννα μου...

Γιατρός, *ἀπότομα.*—Σώπα, ἀνόητε! Μοῦ διώχνεις τοὺς πελάτες καὶ μοῦ συμμαζεύεις ὁποιον τοῦχρωστάω. Παλιόπαιδο! Ἐλεεινὸ παιδί! Ἄκαρδο!

Γιάννης, *στέκεται λυπημένος.*

Γιατρός.—Τὸ εὐχαριστῶ εἶναι αὐτὸ γιὰ ὅσα σοῦ κάνω.

Γιάννης, *βάζει τὰ κλάμματα.*—Σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη μου, χίλια χρόνια νὰ ζήσης, χί, χί, χί, (*κλαίει*) μὰ ἐσὺ βγῆκες ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου. Ἐγὼ δὲ φταίω.

Γιατρός.—Πάψε! Καὶ μὴν τύχει καὶ τὸ ξανακάνης αὐτό, νὰ μοῦ ξαναδιώξης πελάτη καὶ νὰ μοῦ κουβαλήσης κανέναν γιὰ λεπτά, γιατὶ (*ἀπειλεῖ μὲ τὸ δάχτυλο*) ἀλλοίμονό σου. (*Μπαίνει μέσα στὸ γραφεῖο*).

Σκηνὴ ΙΒ'

Γιάννης, *σκουπίζει τὰ μάτια.*—Τί εἶπε; Τί εἶπε; (*Κάνει τὴ χειρονομία τοῦ γιατροῦ*). «Γιατὶ ἀλλοίμονό σου!» Παραπάνω; (*Μιμεῖται τὴ φωνὴ τοῦ γιατροῦ*). «Μὴ μοῦ κουβαλήσης κανέναν γιὰ χρήματα καὶ μὴ μοῦ ξαναδιώξης πελάτες!..» Νὰ μὴ ξαναδιώξω πελάτη καὶ νὰ μὴ κουβαλήσω γιὰ χρήματα. Καὶ ποῦ νὰ τοὺς γνωρίζω ἐγὼ ὁ κακομοίρης; Μαγαζὶ εἶν' ὁ ἄνθρωπος νὰ γράφη ἀπ' ἔξω; Ἢ μήπως ξέρω γράμματα; Νἄξερα νὰ ρίχνω πασιέντζες σὰν τὴ γιαγιά μου...: (*Συλλογίζεται*). Ἂν τοὺς γνώριζα ἐγὼ τοὺς πελάτες, θὰ καθόμουνα στὸ παράθυρο καὶ ὁποιος πέρναγε, τσούπ! θὰ τὸν ἔμπαζα μέσα. Νἄβλεπες τότε πελατεία ὁ ἀφέντης μου... (*Χτυποῦν στὴν πόρτα*). Ἀχ! (*Ὁ Γιάννης ξιπάζεται*). Χτυποῦν! Τώρα; Βοήθεια, οὐρανέ μου! (*Προχωρεῖ στὴν πόρτα ἀκροποδητεὶ καὶ πρὶν τὴν ἀνοίξη, ρωτᾶ*). Ποιὸς εἶναι; (*περιμένει, ἀνοίγει*).

Σκηνὴ ΙΓ'

(*Μπαίνει μιὰ γυναίκα χωρική, φορτωμένη ἕνα μπόγο. Ἀπὸ τὸ χέρι κρατᾶ ἕνα παιδάκι, μὲ δεμένο τὸ μάγουλο*).

Χωρική.—Ἰδοὺ κάθιτι ἡ κὺρ Ἐπαμινώντας ἡ ἀξιωματικός; Ἔμι ἡ θειά τ' ἀπ' τοῦ χουριό.

Γιάννης.—Κάθησε, κάθησε, κυρά μου. Ξεκουράσου λίγο. (*Τρίβει τὰ χέρια του, μονολογεῖ*). Φίνα! Τοῦ βρῆκα τοῦ ἀφέντη πελατεία.—Τί ἔχει τὸ παιδί σου, κυρά μου; Ἄρρωστο εἶναι;

Χωρική, *κάθεται.*—Ὄχ! τίπουτα! Λίγου πρίστηκε τοῦ μάγουλου ἀπ' τοῦ δόντ.

Γιάννης.—Ἴτιι... Γιὰ τὸ Θεό! Τὸ μάγουλο; Πολὺ ἄσκημο πρᾶμα. Καλὰ ποὺ εἶναι ὁ γιατρὸς ἐδῶ. (*Δῆθεν τρομαγμένος*).

Παιδί, *κλαίει δυνατά.*—Ὄχι, ὄχι, δὲ θέλου, ἄαα... Μάννα, νὰ φύγουμι, Μάννα, δὲ θέλου γιατρό... (*ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζη*).

Γιάννης, *φωνάζει δυνατά.*—Σώπα! Σώπα! Εἶναι καλὸς ὁ γιατρός! Σώπα!

Παιδί, *κλαίει.*—Ἄ! Ἄαααα... Δὲ θέλου... Δὲ θέλου...

Χωρική, *φωνάζει, θυμωμένη.*—Γιατὶ κλαῖς; Ἔ; Γιατί;

Γιάννης, *φωνάζει.*—Καλὸς εἶναι ὁ γιατρός, καλός. Σώπα!

(*Ἐπαναλαμβάνουν καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ αὐτὰ τὰ λόγια, γίνεται φασαρία*).

Σκηνὴ ΙΔ'

(*Ἀνοίγει ξαφνικὰ ἡ πόρτα, μπαίνει ὁ γιατρός*).

Γιατρός.—Τί συμβαίνει;

Χωρική, *σηκώνεται πάνω.*—Τοῦ δόντ'.

Παιδί, *φωνάζει.*—Δὲ θέλου, δὲ θέλου... Ἄ, ἄαα... νὰ φύγουμι...

Γιάννης, *στὸ παιδί, φωναχτά.*—Μὴν κλαῖς! Μὴν κλαῖς! (*στὸ γιατρό, κρυφά*). Τοὺς κατάφερα. Ἐν τάξει. (*Στὸ παιδί*). Μὴν κλαῖς! (*στὴ χωρική*). Ὁρίστε ὁ γιατρός, πές του, τί ἔχει τὸ παιδί σου.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΙΡΣΙΜ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παιδιὰ τοῦ Οὐτσουρὶ τῆς Σιβηρίας ἀκοῦνε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν φωνογράφο ποὺ προμηθεύθηκε τὸ σχολεῖο τους.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΗ

Ροδόχρωμη αὐγούλα
Τὰ ρόδα σκορποῦσε,
Καὶ τ' ἄνθη, τὰ φύλλα
Μιὰν αὔρα αἰθέρια
Ἀργὰ ἐκουνοῦσε.

Τ' ἀνάστατο νῦμα
Μ' ἀφροὺς στολισμένο
Τὰ βράχια χτυποῦσε
Κι' ἀντίλαλος πέρα
Στὰ πλάγια βροντοῦσε.

Ξημέρωνε μέρα
Γλυκειὰ τοῦ Ἀπρίλη
Καὶ τ' ἄνθια στοὺς κλώνους
Ξανοίγουν τὰ μάγια
Σ' ἀμέτρητους τόνους.

Χρυσάφι λυωμένο
Ἐφάνηκε ὁ ἥλιος,
Ἀνάλαφρο χρῶμα
Στολίζει τὶς στάλες
Ποὺ μένουν ἀκόμα.

Ἡλιόλουστα φάνηκαν
Καὶ κρίνοι καὶ ρόδα.
Ψηλὰ λίγα χιόνια,
Καὶ σ' ὅλον τὸν κάμπο
πετοῦν χελιδόνια.

Ἡ ἄνοιξη ἐχύθηκε
Μὲ χίλια σημάδια.
Εἶν' ὥρα ποὺ ἀρχίζουν
Στὴν κάτανθη πλάση
Τὰ νιάτα ν' ἀνθίζουν.

Μελέαγρος [Β]

ΣΤΗΝ ΕΕΟΧΗ

Τί ὡραῖα ποὺναι τὴν ἄνοιξη στὴν ἐξοχή! Ὁ ἀέρας δροσερός, ὄχι κρύος, ὁ ἥλιος λίγο χλωμὸς κι' ἡ φύση ξανανιωμένη. Φούντωσαν τὰ κλαριὰ καὶ στὸ πράσινο γρασίδι ἄρχισαν νὰ κεντιοῦνται χίλια πανώρια χρώματα. Παπαρουνίτσες ἄλικες, ἀσπρες μαργαρίτες, μὰ πιὸ ὡραῖες οἱ ἀνεμῶνες, ἀνεμῶνες κόκκινες, μωβ, σκοῦρες, ἀνοιχτές, καθεμιὰ καὶ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη. Στὸ δάσος εἶναι εὐχάριστοι οἱ περίπατοι.

Ἡ μοναξιά, ἡ σιωπή—μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ λέξη δὲν καιριάζει, γιατὶ στὸ δάσος ἂν οἱ ἀνθρώπινοι ἦχοι λείψουν, ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ἀπὸ κελαϊδίσματα πουλιῶν, ἀπὸ θροῖσματα δέντρων, ἀπὸ τὸν ἦχο τοῦ τρεχούμενου νεροῦ, ἀπὸ ἤχους πού, ἂν καὶ εἶναι τόσο ἀνόμοιοι, ὑψώνονται σὰν μιὰ θαυμάσια τῆς φύσης συμφωνία. Κι' εἰκόνες ποὺ παρουσιάζονται κάθε τόσο στὰ μάτια σου—κάτι πελώρίες λεύκες μ' ἑνωμένα ἀπ' τὸ φύσημα τάγερα τὰ κλαριά τους, ὁλόλευκες πλαγιές—οἱ μαργαρίτες σ' ὅλη τους τὴ δόξα—ποὺ σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση πὼς εἶναι χιονισμένες, χαμηλώματα ὅπου ὀργιάζουν τὰ χρώματα χωρὶς νὰ κυριαρχῇ κανένα—ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν μιὰ ἀλλιώτικη κατάσταση στὴν ψυχὴ τἀνθρώπου, κάτι σὰν χαρά, ποὺ δὲν ἐγγίζει ὅμως τἀνθρώπινα ὅρια, ποὺ τὴν καθαρίζουν ἀπὸ κάθε σκοτοῦρα ὥστε ἐλεύθερη καὶ ἔλαφρὴ νὰ λάβῃ μέρος στὸ πιὸ τρανὸ τῆς φύσης γιορτάσι.

Διπρόσωπη [Β]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαδέλφου μας Φρίξου, ποὺ μᾶς ἦρθε ἀπ' τὴν Πόλη, ὅλα τὰ παιδιὰ διοργανώσαμε μιὰ ἐκδρομὴ γιὰ τὴν Πρωτομαγιά. Οἱ μεγάλοι θὰ πήγαιναν μὲ τ' αὐτοκίνητα, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ πεζοπορία γιὰ νὰ χαζέψουμε στοὺς δρόμους καὶ στὰ χωράφια. Ἔφτασε καὶ ἡ περίφημη μέρα τῆς Πρωτομαγιᾶς. Πρωΐ-πρωΐ ξεκινήσαμε μὲ τὸν Φρίξο νὰ πᾶμε νὰ συλλέξουμε τὴν παρέα. Ἡ Σαπφὼ μὲ τὸν Δημητράκη ἦσαν ἕτοιμοι. Προσκολληθήκανε μαζί μας γιὰ νὰ φωνάξουμε τὸν Γιάννη καὶ τὸν Τάκη. Ὁ Τάκης ἦταν παρὼν στὴν πρόσκληση, ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἀδύνατο νὰ ξυπνήσῃ. Φωνές, νερὰ στὸ πρόσωπο, τσιμπιὲς στὰ πόδια. Τίποτε. «Ἄρχισε, λέω στὰ παιδιά, τὸ πρῶτο ἐπεισόδιο». Ἐπὶ τέλους ξεκινοῦμε μαζεμένοι ὅλοι. Ὡς καὶ ἡ Σοφούλα ποὺ προτιμᾷ πάντα τὰ αὐτοκίνητα ἀπ' τὴν πεζοπορία. «Ἡ θυσία γιὰ τὸν Φρῖξο» κάνω ἐγώ, ἀλλὰ τρώγω μιὰ γερὴ σκουντιὰ καὶ συνέρχομαι. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ Σοφούλα εἶναι ἡ πιὸ κλαψοῦ καὶ κλαίει μὲ τὸ παραμικρὸ πείραγμα.

Σὰν ξανοιχτήκαμε πιὸ μακρυά, οἱ ἀθληταί μας, βλέποντας τὸν ἴσιο δρόμο, δὲν μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στὸν πειρασμὸ κι' ἔκαναν ἀγῶνα δρόμου. Ἡ Νίνα, ἡ κυρὰ δασκάλα μας ὅπως τῆς βγάλαμε τὸ παρατσούκλι, δὲν τὸ βρῆκε σωστό. Μὲ τέτοια ὁμίχλη δρόμος; Κουταμάρα. Μὰ κουταμάρα, ξεκουταμάρα οἱ ἀθληταὶ ἔτρεξαν. Τότε ἔγινε τὸ πανήγυρι. Ὁ δρόμος χωρίζόταν. Ὁλόκληρο συμβούλιο. Λὲς νὰ πῆγαν ἀπὸ κεῖ; Λὲς νὰ τράβηξαν ἀπὸ δῶ; Στὴν τύχη. Πήραμε ἕνα δρόμο. Παιδιὰ πουθενά! Ἀρχίσαμε ν' ἀνησυχοῦμε. Εἶχε δίκιο ἡ Νίνα. Ποῦ νὰ πῆγαν; Ἐπὶ τέλους κάποια ὥρα εὐδόκησε κι' ὁ ἥλιος νὰ βγάλῃ λίγο τὴ μούρη του καὶ σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ διαλύῃ τὴν ὁμίχλη.

Ἡ Νίνα, ἡ Σαπφὼ καὶ ἡ Ἑλλη μάζευαν μὴ-μὲ-λησμόνει. Ἐγὼ ἄκουα τὴν κουκουβάγια, ποὺ φώναζε κούκου-κούκου. Δὲν ὑποπτεύθηκα δόλου πὼς ἦταν κουκουβάγια, ἀλλὰ σύνθημα τῶν ἀθλητῶν μας κι' ἀπαντοῦσα κι' ἐγώ. Οἱ ἄλλοι κοροϊδεύαν, μὰ δὲν πίστευα, εἰλικρινά, πὼς ἦταν κουκουβάγια.

Περπατήσαμε ἀκόμα, ὅταν ἀκοῦμε νὰ μᾶς φωνάζουνε καὶ βλέπουμε ἀπ' ἀντίκρυ τὸν Ἰάκωβο, τὸν Γιάννη, τὸν Τάκη, τὸν Βασίλη νὰ μᾶς κάνουν νεύματα. Τοὺς περιμέναμε. Ἐρχόνταν μ' ἕνα γέρο, ἕνα παιδί κι' ἕνα... μαντολίνο. Ἦσαν ἀναμαλλιασμένοι, μὰ δὲν εἴχαμε καιρὸ γιὰ ἐξηγήσεις. Ἄ! ξέχασα: καὶ στὰ κεφάλια τους εἶχαν δεμένες γύρω-γύρω παπαροῦνες. Σῆμα κατατεθέν, εἶπαν, καὶ μὲ λίγα λόγια μᾶς ἐξήγησαν πὼς ὁ γέρος καὶ τὸ παιδὶ πήγαιναν ἀκριβῶς στὸ ἴδιο χωριὸ ποὺ θὰ πηγαίναμε καὶ μεῖς. Μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία μᾶς ἔφεραν τὸ μαντολίνο γιὰ νὰ χορέψουμε. Πανζουρλισμὸς ἀπὸ γέλια. Ἐννοεῖται τοὺς μιμηθήκαμε καὶ μεῖς, δέσαμε γύρω-γύρω στὸ κεφάλι μας παπαροῦνες, καὶ χορεύοντας κατὰ ζεύγη, — ὁ μικρὸς ἔπαιζε τὸ ὄργανο — κάναμε τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο στὸ χωριό. Μᾶς κατάλαβαν καὶ οἱ δικοί μας—ποιοὶ ἄλλοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάνουν τόση φασαρία; —καὶ ἤρθαν νὰ μᾶς παραλάβουν.

Ἐ! δσα γέλια κι' ἂν κάναμε ἦσαν χαλάλι. Πρῶτα γιὰ τὸν Φρῖξο καὶ ὕστερα γιατὶ *τῶθελε ἡ μέρα*. Δὲν *βρίσκεσε*, μιὰ καὶ ἦταν Πρωτομαγιά; Εὔχομαι καὶ σεῖς νὰ περάσατε μιὰ τόσο ὤμορφη μέρα. Καὶ τοῦ χρόνου.

Γρῖφος [Β]

ΑΝΟΙΞΗ

Τ' ἀγέρι ἀνοιξιάτικο φυσᾶ μυρωμένο
καὶ κάνει τὰ *δροσῶτα φύλλα τῶν δένδρων* ν' ἀνατριχιάζουν. Ἡ πεταλούδα
ἡ χρυσόφτερη πετᾷ ἀνάλαφρα ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι
ρουφώντας ἡδονικὰ τὸ χυμό του. Ἡ μέλισσα ἡ ἐργατικὴ
δουλεύει ἀκατάπαυστα τώρα ποὺ εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Κι' ὅλα φαντάζουν ὄμορφα γιατὶ εἶναι Ἄνοιξη. Ἡ ἀνεμώνη
ἄνοιξε τἄλικα πέταλά της κι' ὁ κρίνος ὑπερήφανος ἑτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ. Ἡ θάλασσα γαλήνεψε, στὰ γαλανὰ νερά
της οἱ γλάροι παίζουνε τρελλά. Πιὸ πέρα ἡ ψαροπούλα ἡλιοκαμμένο φέρνει
τὸν ψαρὰ γιὰ νὰ ψαρέψουν. Ὅλα φαντάζουν φωτεινὰ σεῖς Ἄνοιξης τὴν ὀμορφιά. Ὁ κάμπος ἐλουλούδισε καὶ σὰν
πολυπλουμισμένο χαλὶ πολύχρωμο φαντάζει σκολισμένος. Ἡ πεταλούδα ἁπλωσε τὰ ὄμορφα φτερά της καὶ τρέχει
μὲ χαρὰ τρελλή, μόνον μιὰ μέρα νὰ χαρῇ. Στὶς ὄμορφες βραδυὲς τὶς ἀνοιξιάτικες τ' ὁλόγιομο φεγγάρι ρίχνει χρυσὲς
ἀχτίδες καὶ μιὰ καθάρια λάμψη. Τ' ὁλόδροσο ἀγέρι τὴ μυρωμένη του πνοὴ
σκορπᾶ καὶ ἀγκαλιάζει τὴν ξανανιωμένη φύση. Καὶ ἡ ἄνοιξη διαβαίνει καὶ μὲ
τὸ μαγικὸ ραβδί της στὸ διάβα της σκορπᾶ χαρὰ κι' ὄμορφιά.

Μικρὴ Ἀνθοπώλις [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ἔ, Γιαννάκη, μὴν παίρνεις τόσες κουταλιές; Τί τὸ πέρασες τὸ γλυκό, γιὰ σούπα;

— Μ' ἂν ἦταν σούπα, δὲν θὰ ἔπαιρνα καμμιά, μαμάκα μου!

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11 Μαΐου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΒΓΗΚΑΝ τἀποτελέσματα τοῦ Ζ' Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ τὰ ἔστειλα στὸ Μπάρι. Ὅσοι ἔχετε ραδιόφωνο, θὰ τἀκούσετε σὲ λίγο ἀπὸ ἐκεῖ (ἴσως τὴν Πέμπτη). Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν, θὰ τὰ δημοσιεύσω στὸ ἐρχόμενο.

Θυμίζω τὸν Ἔρανο γιὰ τὸ δῶρο στὸν Ξενόπουλο ποὺ προκηρύχθηκε στὸ προηγούμενο. Σήμερα δὲν ἔχω νἀναγγείλω νέες εἰσφορές, γιατὶ σᾶς γράφω Τρίτη, 11 Μαΐου, καὶ μόλις χτὲς οἱ συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβαν τὸ φυλλάδιο μὲ τὴν προκήρυξη. Στὸ ἐρχόμενο ὅμως ἐλπίζω νὰ ἔχω πολλές. Κάθε Διαπλασόπουλο θὰ στείλῃ ὅ,τι μπορεῖ. Καὶ γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ «διαιωνισθῇ» τὸ πρᾶγμα. Σὲ *δυὸ μῆνες τὸ πολὺ πρέπει* νὰ ἔχῃ τελειώσει. Δὲν εἶν' ἔτσι;...

Σήμερα μόλις τελείωσε ὁ «πρῶτος γύρος» τῶν Ἀσκήσεων ποὺ ἔχω λάβει ἀπ' τὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ χρόνου, καὶ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο ἀρχίζουν νὰ ξαναφαίνουνται οἱ συνθέτες ποὺ δημοσιεύθηκε ἤδη μιὰ Ἄσκησή τους—ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔστειλαν κι' ἄλλες συλλογὲς στὸ μεταξύ. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅσες ἔλαβα ἔφθασαν γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μιὰ Ἄσκηση τοῦ κάθε σύνθετη στὰ μισὰ σχεδὸν φυλλάδια τοῦ χρόνου. Στ' ἄλλα μισὰ—ὡς τὸ τέλος τοῦ Νοέμβρη—θὰ τοὺς δημοσιευθῇ ἀπὸ μιὰ ἀκόμα τὸ πολύ. Ὅσοι θὰ μοῦ στείλουν συλλογὲς ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, *θὰ πάρουν σειρὰ γιὰ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ 1938*. Καλὸ λοιπὸν εἶναι νὰ μὴ μοῦ στείλουν τώρα ἀμέσως, παρὰ νὰ περιμένουν τὸ *καλοκαίρι*, ὅταν θἄχουν περισσότερο καιρὸ καὶ ἡσυχία νὰ συνθέσουν ὡραῖες Ἀσκήσεις.

Δὲν ξέρεις, *Τσιγγάνικο Βιολί*, πὼς βαθμολογῶ τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιεύονται στὴ Σελίδα; Μὰ ναί! [Α] βάζω στὰ πολὺ πολὺ καλά, [Β] στὰ καλά, καὶ [Γ] στὰ μέτρια, πρωτόλεια συνήθως ποὺ δημοσιεύονται μᾶλλον γιὰ ἐνθάρρυνση. Ἀπὸ τὶς Ἀσκήσεις *σου μιὰ μόνο βρῆκα δημοσιεύσιμη*. Ἴσως δημοσιευθῇ—μὰ πολὺ ἀργότερα—κι' ὁ δεύτερος Λεξιγίριφος. Ὁ Γρῖφος ὅμως εἶναι λανθασμένος. Τὸ ρητὸ «Μηδὲν ἄγαν» δὲν προσφέρεται γιὰ Γρῖφο. Μόνον ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ:

0 αγ ἀν

δηλαδὴ *μηδέν, ἄγ, ἄν*. Μὰ θὰ ἦταν τόσο εὐκολόλυτο!.. Γρῖφος πραγματικῶς ὡραῖος εἶναι ὁ σημερινὸς τῆς *Ἐρείκης*. Ἀκόμα καὶ ὀπτικῶς.

Εὔφη Καλλιθεᾶτις, κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό. Γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ κρυολόγημα νὰ πᾶς στὴν ἐκδρομή—κι' ἔκαμες καλὰ ποὺ φυλάχθηκες, γιατὶ δὲν εἴχαμε καλοὺς καιροὺς τὴν παρασμένη ἑβδομάδα—μπόρεσες νὰ μοῦ γράψῃς τώραΐο αὐτὸ γράμμα. Ἀρκετὰ μοῦ ἄρεσε τὸ κομμάτι σου ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 180 φυλλάδιο. Μεγάλη πρωτοτυπία δὲν εἶχε, ἔλεγε μᾶλλον κοινὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ *ἔλεγε καλά*, ποὺ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις. Φυσικά, τὰ Διαπλασόπουλα, μὲ τὶς μικρές τους οἰκονομίες, δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν πολλά. Τὸ δῶρο θὰ εἶναι βέβαια μικρό. Φτάνει ὅμως ποὺ θὰ εἶναι ἐγκάρδιο κι' ἀγαπητό. Τί ἔλεγαν κι' οἱ ἀρχαῖοι; «δόσις ὀλίγη τε φίλη τε»...

Πολὺ μοῦ ἄρεσε, *Ταγχούζερ*, τὸ ἔξυπνο γράμμα σου, τὸ κατεσπαρμένο μὲ πασχαλιάτικα σκίτσα: ἡ Ἀνάσταση τὴ νύχτα, τὸ τσούγγρισμα τῶν αὐγῶν, τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ, ὅλα ὡραῖα. Ἔχεις σπουδαῖο ταλέντο, ὅπως φαίνεται κι' ἀπὸ τὴ γελοιογραφία ποὺ σοῦ δημοσιεύω σήμερα. Μὰ γιατὶ λὲς πὼς τώρα τὸ Πάσχα κάνετε «ἀνακωχὴ» μὲ τοὺς δασκάλους σας; Σ' ἐμπόλεμο κατάσταση βρισκόσαστε τὸν ἄλλο χρόνο; Δὲν τὸ πιστεύω... Ὅσο γι' αὐτὰ ποὺ σκοπεύεις νὰ προτείνῃς πρὸς ἁπλούστευση τῆς ὀρθογραφίας—κατάργηση διπλῶν, διφθόγγων, περισπωμένης, βαρείας κλπ.—μὴ λάβῃς τὸν κόπο, γιατὶ πολλοὶ ἄλλοι τὰ ἔχουν προτείνει πρὸ πολλοῦ. Ἔτσι δὲν θἄχῃς φόβο καὶ νὰ σὲ στείλουν... στὸ Δαφνί. Ἀκαδημαϊκὲς ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃς μιὰ μέρα, γι' ἄλλες «προτάσεις» ποὺ τυχὸν θὰ κάμῃς, πιὸ πρωτότυπες καὶ ἀσχετες μὲ τὴν ὀρθογραφία...

Μεροεντές, ἀπαντῶ στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραφες, τέλη Ἀπριλίου, ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τώρα βέβαια θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά, καὶ ἴσως θὰ ἔμαθες καὶ τὴν τύχη τῶν κομματιῶν σου, ποὺ τώρα δὲν θυμοῦμαι νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτά. Τἄλλα τὰ ἔλαβα καὶ μὴν ἀνησυχῇς. Καὶ μένα ἔχουν καιρὸ νὰ μοῦ γράφουν οἱ φίλες μας αὐτές. Ὤ, καλῶς νὰ ἔλθῃς μὲ τὴν *Τσαρίνα*, νὰ σᾶς γνωρίσουμε. Στὸ γραφεῖο μου μπορεῖ νὰ ἰδῆτε καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, ἂν ἔλθετε σὲ ὥρα κατάλληλη (περὶ τὸ μεσημέρι, ἢ βράδυ ἀπὸ τὶς 7). Διάλεξη γιὰ τὰ Πανηνιάχρονά του θὰ κάμῃ μόνο στὸ «Παρνασσό». Θὰ ἰδῆς στὶς ἐφημερίδες τὴν ἡμέρα καὶ θὰ πᾷς.

Ἀλήθεια, *Ἀνδαλούζα*, εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ παραμελήσῃς τόσο, ἀφοῦ δὲν πᾷς καὶ στὸ σχολεῖο, παρὰ κάνεις λίγα μαθήματα στὸ σπίτι. Ἂς εἶναι, ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς—ἂν μπορῇς—τί «ἀνάτεροι λόγοι» σ' ἔκαμαν νἀποσυρθῇς ἀπὸ τὸ σχολεῖο, κι' ὡς ποιά τάξη εἶχες φτάσει. Τότε θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ ταξίδι σου στὸ Παρίσι ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμεῖς. Περιμένω.

Ναί, *Μεγάλη Ἑλλάς*, ἔγινε λάθος. Στὴ Μεσαία Τάξη, ἐκεῖ ποὺ μπῆκε πάλι τὸ *Παναχαϊκὸν* μὲ 8 λύσεις, ἔπρεπε νὰ μπῇ ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*. Ὥστε ἂς διορθωθῇ κι' ἀπὸ τοὺς δυό... Τὸ «Ὄνειρο» δὲν εἶχε *παραπέσει*, ἀλλὰ ἔκαμες καλὰ ποὺ τὸ ξανάστειλες καὶ μοῦ τὸ θύμισες. Πολὺ ὡραῖο καὶ τὸ ποίημά σου γιὰ τὸ Βασιλέα. Γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου δὲν συμφωνῶ. Ὅλοι σὰ *Μεγάλη Ἑλλάδα* σὲ ξέρουν κι' ἔτσι θὰ ἤθελα νὰ ὑπογράφῃς, ὅταν τουλάχιστο γράφεις σὲ μένα. «Κίνηση», βλέπεις, δὲν εἶναι μόνο οἱ Διαγωνισμοί, εἶναι κι' ἡ Ἀλληλογραφία· καὶ στὴν Ἀλληλογραφία ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* δὲν ἔπαψε νὰ φαίνεται ποτέ.

Βασίλισσα Νεφερτίτι, παρέπεσε τὸ γράμμα σου τῆς 3 Φεβρουαρίου καὶ μόλις σήμερα τὸ διάβασα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σου καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου, «θέλοντας νὰ βοηθήσῃς τὸ δύσκολο ἔργο μου». Ἡ ἐρώτησή σου γιὰ τὸ Μπάρι εἶναι παλιὰ καὶ δὲν ξέρω ἂν ἐξακολουθῇ αὐτὴ ἡ σιωπή. Ὅστόσο κι' ἄλλοι μοῦ ἔγραψαν πὼς δὲν ἀκοῦνε πιὰ διαπλασιακὲς ἐκπομπές. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει. Ἂν εἶχαν διακοπεῖ, θὰ μὲ εἰδοποιοῦσαν νὰ μὴ βάζω πιὰ τὴν ἀγγελία. Ὑποθέτω λοιπὸν πὼς θὰ ἦταν κάτι τυχαῖο καὶ προσωρινό. Πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλο. Πάντα θυμᾶται τὴν πρώτη σου βίζιτα ὅταν ἦσουν μικρούλα, ποὺ τὴν περιγράφει σ' ἕνα του διήγημα μὲ τὸν τίτλο «Ἔντεκα χρονῶν!». Ἔκαμε, ξέρεις, μεγάλη ἐντύπωση κι' ἂν τὸ ἔχῃς, πόσο θὰ γελᾷς διαβάζοντας, μεγάλη τώρα, τὰ παιδιάτικά σου ἀκεῖνα λογάκια...

Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὴν ἀγάπη σου, *Διαβολοκόριτσο*, κι' εἶμαι βέβαιη πὼς καὶ γιαγιὰ ὅταν θὰ γίνῃς, θὰ εἶσαι ἀκόμα Διαπλασοπούλα, γιατὶ θὰ μὲ διαβάζῃς'... στὰ ἐγγονάκια σου. Ὥστε ἔτσι; ἡ μαμμὰ ἤθελε νὰ γράψῃς «ὁ κώδων δὲν λειτουργεῖ» καὶ σὺ ἔγραφες «δὲν κτυπᾷ τὸ κουδούνι»; Ἔ, πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔγραφες «δὲ χτυπάει», φανατική μου δημοτικίστρια! Ὀδηγίες γιὰ τὴν ὀρθογραφία τῆς Δημοτικῆς σᾶς ἔδωσε τελευταῖα ὁ κ. Φαίδων. Μὲ ρωτᾶς ἀκόμα ἂν ἔχω φίλες στὴ Σχολὴ τῆς κυρίας Πρᾶτσικα. Ποῦ νὰ ξέρω; Δυὸ-τρεῖς—δὲν θυμάμαι τώρα ποιές—μοῦ ἔγραφαν πὼς παίρνουν ἐκεῖ μαθήματα ρυθμικῆς γυμναστικῆς, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἄλλες ποὺ νὰ μὴ μοῦ ἔγραψαν ἀκόμα.

Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένος, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες αὐτὲς τὶς δεκαπέντε ἡμέρες· ἄλλωστε ἐσὺ μοῦ γράφεις τόσο τακτικά, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παραπονεθῶ. Πολὺ ὡραῖα μοῦ ἐκθέτεις τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῶν Πανηνιάχρονων τοῦ κ. Ξενοπούλου στὰ «Ὀλύμπια». Ἀλήθεια, μὲ πολὺ χιοῦμορ μᾶλησε ὁ ἀγαπητός μας Τέλλος Ἄγρας καὶ τοῦ ἄξιζαν τὰ χειροκροτήματα ποὺ τὸν ἔκοβαν κάθε τόσο. Καὶ στὶς δυὸ ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί.

Ἀγκάθι, ἔχω σχηματίσει γιὰ σένα τὴν ἰδέα—καὶ πιστεύω νὰ μὴ γελιέμαι—πὼς εἶσαι πλασμένη γιὰ συγγράφισσα. Θὰ σὲ συμβούλευα λοιπὸν νὰ γραφτῇς στὴ Φιλολογία καὶ γιὰ 5-6 χρόνια νὰ παρακολουθήσῃς, τακτικὰ βέβαια τὰ φιλολογικά—ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται, πρέπει κάθε χρόνο νὰ δίνῃς ἐξετάσεις—κι' ἐλεύθερα ὅσα ἄλλα μαθήματα σ' ἐλκύουν ἀπὸ τὶς ἄλλες Σχολές. Ἔτσι ἔκαμε κι' ὁ κ. Ξενόπουλος, ὅταν ἦταν φοιτητὴς τῶν Φυσικομαθηματικῶν, καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, εἶχε ποικίλες γνώσεις καὶ γερὲς βάσεις γιὰ τὴ Λογοτεχνία ποὺ ἀκολούθησε. Θὰ μοῦ πῇς: καὶ τί νομίζω πὼς θὰ μπορῇς νὰ γράψῃς; Ἄ, τὸ «τί» δὲν τὸ ξέρω. Αὐτὸ θὰ τὸ βρῇς μόνη σου. Λογοτεχνικά; φιλοσοφικά; ἱστορικά; Κάτι τελοσπάντων. Καὶ θὰ διακριθῇς σ' ὅ,τι διαλέξῃς ὕστερα ἀπό. Καὶ δὲν θὰ εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ κερδίζῃς καὶ ὀλίκιῶς, ἂν καί, ἀφοῦ μοῦ γράφεις πὼς οἱ δικοί σου δὲν εἶναι «ὑπὲρ τῆς σπουδῆς», θὰ πῇ πὼς δὲν ἔχεις καὶ μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐμέλ, κ. (ΕΚ). Νερμίν, κ. (...). Μυγχάουζεν, ἀ. (ΠΤ). Ἰσοκράτης, ἀ. (...) Ἀρχιτσιγκοῦνες, κ. (...). Αἴγιρ, ἀ. (;).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Γαρύφαλο, κ. Βασίλισσα Νεφερτίτι, κ. Νεῖλος, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Σανθὸν Ναύαρχον*** (φαντάζομαι τί ὥραῖα θὰ πέρασες τὸ Πάσχα κι' ὅλη τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἑκάλη· μόνο οἱ βροχὲς δὲν θὰ σάφιναν τὰ τριγυρίζῃς πολὺ κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα· μὰ δὲν πειράζει· ἡ ἐξοχὴ καὶ μέσα στὸ σπίτι εἶναι τόσο ὡραία! ***Κυκλαμὶν*** (περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ ταξιδάκι· στὴ Ζάκυνθο πῆγες; δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἂν ἡ ***Ζ.*** ἔχῃ ψευδώνυμο· μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ· καὶ γιὰ σένα νὰ μὲ ρωτοῦσαν, τὸ ἴδιο θὰ παντοῦσα·) ***Τριανταφυλλάκι*** (ἐλπίζω νὰ ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφούλα καὶ νὰ γιορτάσατε τὸ Πάσχα μὲ χαρά·) ***Σανθὴν Ὑδραιοπούλαν*** καὶ ***Ὑδραϊκὸν Κῦμα*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλό σας γραμματάκι· νὰ μοῦ γράφετε ὅμως μὲ πιὸ ὀκοῦρο μελάνι, νὰ σᾶς διαβάζω πιὸ εὔκολα·) ***Σανθὴν Νεράϊδαν*** (δὲν θυμοῦμαι τώρα· βλέπω ὅμως μιὰ Ἀγγελία σου δημοσιευμένη στὸ 21 φυλλάδιο, καὶ συμπεραίνω πὼς τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ περιμένουν τὴ σειρά τους· κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλνεις σήμερα θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Ἀρχιεπισκόπον 33*** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο ποὺ πῆρες στοὺς Ἀγῶνες· παραπονιέσαι πὼς δὲν σοῦ ἀπαντῶ· ἀλλὰ πῶς μπορῶ, ποὺ μοῦ γράφεις μὲ τόσο ξέθωρο μελάνι καὶ μόνο ἄκρες-μέσες διαβάζω τὸ γράμμα σου; γράφε μου καθαρά, εὐανάγνωστα, νὰ σοῦ ἀπαντῶ σὲ ὅλα· πάντα ὅμως μὲ τὴ σειρά σου κι' ὅταν ἔχω τόπο—αὐτὸ ἐννοεῖται·) τὴν παλιά μου ***Ἀρχοντοπούλα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν κάρτα ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, μὲ τὰ ὡραῖα λόγια· τί ἔκπληξη μὰ καὶ τί χαρά!) ***Νίκον Γ. Βασιλάκην***, ***Ἄλκην Νουάρον***, ***Ἀνυπόταχτην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***5 Μαΐου*** θὰ παντήσω ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.

270. Δεξίγριφος

Θεὰ μὲ ἄρθρο οὐδέτερο ἑνώνεται
Καὶ μ' ἕνα ἀπ' τὰ μικρὰ τὰ κόκκαλά μας,
Καὶ στρατηγὸς περίφημος δηλώνεται
Ἀπ' τὰ μεγάλα χρόνια τὰ παλιά μας.

Σκλαβωμένο Νησὶ

271. Στοιχειόγριφος

Ἕνας ποταμὸς μεγάλος . . .
Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Μένει αὐτός, ἐσὺ ἢ ὁ ἄλλος.
Ἕνας δηλαδὴ καὶ πάλι.

Ἀρτανιὰν

272. Μεταγραμματισμὸς

Σὰν περνᾷς ἀπὸ κοντά του,
Πρόσεχε, θἀγκυλωθῆς.
Μὰ κι' ἀπὸ τὰ γράμματά του
Τὸ μισαῖο ἂν κάμῃς Θῆτα,
Πάλι πρόσεχε καὶ κοίτα
Νὰ μὴν πέσῃς καὶ χαθῆς.

Τσιγγάνικο Βιολὶ

273. Αἴνιγμα

Τσιμπᾶει σκληρὰ τὸ ἀρσενικὸ
Καὶ μᾶς ρουφᾶει τὸ αἷμα.
Χώρα γνωστὴ τὸ θηλυκὸ —
Δὲ λέω κανένα ψέμμα.

Μικρούλα Τραλαλὰ

274. Κρυπτογραφικὸν

123245671 = Σουλτάνος, ἤρως Σταυρο-
2321 = Ὀρυκτόν. [φορίας.
35675 = Φυτόν.
42352 = Ἄνθος.
53521 = Μέγα ποίημα.
67171 = Δεῖται θεραπείας.
7671 = Ζῶον.

Ὑδραιόπουλο

275. Κάθισμα

```
* * * * *
*       *
*       *
*       *
*       *
* * * * *
*       *
*       *
*  *    *
*   *   *
*    * * * * *
*     *  *  *
*        *  *
*        *  *
*        *  *
*        *  *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: μυθικὸς μουσικός, φυσικὸς λιμήν, οὐράνιον σῶμα. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν: μέγας ἀρχαῖος φιλόσοφος, προφήτης ἑβραῖος, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, ἄνθος (κάτω), νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Διαγωνίως: ἀριστερᾷ μέρος τῆς οἰκίας, δεξιᾷ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Σίφουνας

276. Ἐπιγραφὴ

```
      Ι
    Σ   Λ
  Π   Η   Ν   Η
    Ρ   Ι
      Ε
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ζακυνθινούλα

277—281. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Ἀρχαῖος φιλόσοφος—Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ—Λόφος εἰς τὰς Ἀθήνας—Ἀρχαῖος ἱστορικὸς—Πόλις τῆς Γερμανίας.

Μαγεμένη Βασιλοπούλα

282. Ἐλλιποσύμφωνον

εο-ιαηη

Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις

283. Γρῖφος

```
      ο       ο
    ο   ο   ο   ο
    ζε      αὐτὶ    ΝΜ
    ο   ο   ο   ο
      ο       ο
```

(Λόγοι Σπαρτιάτιδος).

Ἐρείκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9

87. Συμεὼν (Σήμ, αἰών).—88. Ἥλος-Ἥλιος. — 89. Χεῖλος-Νεῖλος. — 90. Ὁ ὕπατος, ἡ Ὑπάτη. — 91.

```
Χ Α Λ Δ Α Ι Α
Α   Α   Κ   Ρ
Λ Α Φ Υ Ρ Ο Ν
Δ   Υ   Α   Η
Α Κ Ρ Α Γ Α Σ
Ι   Ο   Α   Ι
Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ
```

92. ΑΛΧΗΜΕΙΑ (Λαμία, χαμαί, Ἠλεία, μάχη, ἐλαία, Ἰμαλάια). — 93-97. ***Ὅρκος*** (ΖεύΣ Ο ΚΡΟνος . . .). ***Κύρος*** (ἀδάμαΣ ΟΡΥΚτόν). ***Ἄρτος*** (ΛάΐοΣ Ο ΤΡΑγικος...). ***Μόνος*** (ΣκληρὸΣ Ο ΝΟΜος...). ***Τέρας*** (τῆΣ ΑΡΕΤῆς...). Διὰ τοῦ Γ: ***ὄγκος, γόρος, ἀργός, γόνος, γέρας.*** — 98. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.—99. ***Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει*** (οὐδ ἔν, ἐν τὸ νο, ὥμοι πρῶται, ρον ἔν τί, ἐς θῆ σύ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—347]

Θλιμμένη Μελωδία, γιὰ τὰ γενέθλιά σου, σοῦ στέλνω τὶς πιὸ καλὲς εὐχούλες μου.

Λεϊλὰ

[ΑΖ'—348]

Ἐξακολουθῶ τὴν ἀλληλογραφία μου, Στέλλα Βιολάντη, Παιχνιδιάρα, Θλιμμένη Μελωδία καὶ ἄλλες. Ἡ Δ/σίς μοῦ ἄλλαξε: Mlle Elly Theocharidès, Tarabya Caddesi 40, Tarabya, Bagaz ici (Turquie).

Λεϊλὰ

[ΑΖ'—349]

Τζέρρυ, Μελέκ, Μπετούλ, Νινέττα, μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ τὴν 22 Ἀπριλίου 1937.

Λεϊλὰ

[ΑΖ'—350]

Νᾶμαι κι' ἔφθασα! Γειά σας, Διαπλασόπουλα-ες. Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Ἀπαντῶ γρήγορα. Δ/σις: Mlle Lili Taxim Tarlabasi No 42 Istanbul (Turquie) διά:

Μπετοὺλ

[ΑΖ'—351]

Ἰνδιάνα, Νερμίν, Λεϊλὰ θὰ γραφθοῦμε στὸ Sporting-club? ναί; ἢ ὄχι; τί ἀποφασίσατε; Ὅσοι γράφτηκαν περνοῦνε φίνα.

Μπετοὺλ

[ΑΖ'—352]

Σύλλογε «Διαβολοκόριτσα», πολὺ ἀργὰ τὸ θυμηθήκατε καὶ τὰ γιγνόμενα οὐκ ἀπαγίγνονται.

Τζοκόντα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο

[ΑΖ'—353]

Ὁποια-ος θέλει ἀπὸ σᾶς ν' ἀλληλογραφήσῃ ἂς στείλῃ: Resai Zade sokak No 35, Kadiköy—Turquie, διὰ Ἐμὲλ ἢ διὰ Νερμίν.

Νερμίν, Ἐμὲλ

[ΑΖ'—354]

Νινέττα, τώρα μὲ τὸν καινούργιο νόμο ἂς ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὴ στρατιωτική μας θητεία!!!

Λεϊλὰ

[ΑΖ'—355]

Βραβεύω: ***Χρυσόθεμιν*** (στεῖλε Δ/σιν), ***Μερμεντές, Κόμη Ναρκώ.*** Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

Μαργιολάκι

[ΑΖ'—356]

Εἰσβάλλων μετ' ἀποκαλύψεως (Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα=Στυλιανὴ Παριανοῦ) στὸ Διαπλασόκοσμο ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράψατε πρῶτοι. Δ/σις: Καν Σκαναβῆ, Ἀμαζόνων 111, Καλλιθέα, Ἀθῆναι (διὰ Ὑποπλοίαρχον Κρίστιαν).

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΑΖ'—357]

Διαπλασόπουλα Ἐδέσσης, Ἀμυνταίου, Ἔμεινα ἀπὸ τὰς πόλεις σας κατενθουσιασμένος. Πόσο θἄθελα νὰ ξαναερχόμουν. Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς γνωρίσω.

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—358]

Βασιλέα τοῦ ***Χιοῦμορ***, ἔλαβα τὴν κάρτα σου καὶ σὲ ὁπερευχαριστῶ.

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—359]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλο τὸ Διαπλασόκοσμο. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, τοπεῖα μὲ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως: Δάκρυ Ψυχῆς, Ἀγνή, Πειραιωτάκι, Ὀλόχαρη, Σαρπηδών, Νινούλα. Νὰ περιμένω; Δ/σις: Δεωνίδα Κεραμπόν, Ἀλκιβιάδου 234 Β, Πειραιᾶ, διὰ:

ΤΖΕΛΛΙΚΟ

[ΑΖ'—360]

Προκηρύσσομε μηνιαῖον διαγωνισμόν: «Ποῖον μουσικοσυνθέτην προτιμᾶτε;» Αἱ ἀπαντήσεις εἰς κάρτα τοπεῖου. Συμμετοχὴ ἐλεύθερη (ἄνω δραχμῆς). Βραβεῖα δύο. Ἀμφιτρύων, Πορθμὲ Εὐρίπου, Γελασίνα, Τσαρίνα, Μαργιολάκι, Ἄτροπος, Ἠπειρωτόπουλο, Μαῦρα Καβαλλάρη, περιμένομε. Δ/σις: Ρένα Ραφαήλοβιτς, Θήρας 133, Ἀθῆναι—8.

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ - ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΑΖ'—361]

Μουζελέν, ἂν εἶσαι παπεισμένη γι' αὐτό, ἀποκάλυψε. Μὴ περιμένεις. Ἐγὼ θὰ διαφεύσω.

Κατάσκοπος «33»

[ΑΖ'—362]

Ἀγαπημένη ***Μεγάλη Ἑλλάς***, ἡ γνωριμιά σου μὲ καταγοήτευσε.

Κίτρινη Ἀράχνη

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι